

תביעות השתקה SLAPP ואיך ניתן להתמודד מולן

האינטרנט ורשתות החברתיות הפכו למשווה הגדול ביותר בימינו. לא עוד צריך להשקיע כספים ומאמצים רבים בפרסום בעיתונות הכתובה, או בפליירים שמודבקים ללוחות מודעות ועמודי חשמל. כאשר ברצוננו לקבול או להטיל ביקורת, כל מה שצריכים לעשות זה לפתוח את חשבוננו במרשתת, פייסבוק, אינסטגרם, טוויטר או כל פלטפורמה אחרת ולהגיד את רצוננו. והנה, באמצעות המרשתת הפכנו להיות שווים לגופים גדולים. אך יחד עם זאת, נופלת בחיקנו אחריות גדולה, לא רק להיות צודקים אלא גם ל"אמת דיברתי". גם אז, זה עדיין לא מספיק ויש לבקר בצורה נכונה, כי אם לא, צפויה לנו תביעת הוצאת דיבה ולשון הרע, שבלי הרבה מאמץ, נחויב בפיצויים עד כמעט ל-70,000 ₪ (נכון להיום) לכל מקרה דיבה, (וכפול אם הוכח כוונה לפגוע) ועוד הוצאות משפט, וזאת מבלי להוכיח כל נזק!

מנגד, הצד אשר עליו הטלנו ביקורת, אם הוא גוף גדול וחזק יותר מהמבקר, (וכמובן אם הביקורת מוצדקת), הוא ירצה לנפח שרירים ולהטריד את זה המעז לבקר, האיש הבודד אשר נלחם כנגדו, ותובע את המבקר על הוצאת דיבה ולשון הרע, ולא רק תביעה, אלא תביעה מאסיבית, בהיקפים כספיים עצומים, אשר מכנים בשפה המשפטית, תביעת השתקה, או תביעת SLAPP ("Strategic Lawsuit Against Public Participation"). המדובר על תביעות לשון הרע, המוגשות לרוב במטרה להרתיע מבקרים או להשתיק דיון ציבורי. לאחרונה ניתן לראות יותר ויותר תביעות מסוג זה אשר מוגשות לבתי המשפט. בד בבד, ניתן לראות מגמה בה בתי המשפט אינם סובלניים לתביעות אלו, ובמקרים המתאימים, דוחים תביעות אלו, אף על הסף, בהיותן תביעות סרק.

תביעות SLAPP הינן תביעות סרק המוגשות מלכתחילה על ידי בעל ממון ויכולת שלא על מנת "לנצח" בהן בין כתלי בית המשפט, אלא כדי שהגשתן תשמש אמצעי לחץ על הנתבע – עובד, יו"ר ועד או ארגון עובדים, מבקר – אשר יגרום לו לוותר על מאבקו הציבורי. מדובר בתביעות אזרחיות המוגשות נגד פרט או קבוצה שיש להם חלק במאבק או בפעילות ציבורית, בידי גוף חזק יותר שהפעילות מנוגדת לאינטרסים שלו, וזאת כדי להפעיל לחץ על הנתבעים ובכך להביא להשתקת הפעילות.

מאפייני תביעות השתקה טיפוסית כוללים ארבע קריטריונים מרכזיים¹:

- (א) תביעה אזרחית;
- (ב) נוגעת לפעולות שנעשו למטרת שינוי מדיניות או השפעה על פעולות הממשל;
- (ג) בעניין שיש לו חשיבות ציבורית או שנוגע לאינטרס ציבורי;
- (ד) מוגשות נגד פרטים או ארגונים לא ממשלתיים.

בשנים האחרונות, תביעות השתקה הופעלו גם נגד ביקורת מסחרית בגין מוצרים או שירותים שחברות מספקות. לרוב זה מתבטא בתביעה נזיקית בגין הוצאת דיבה, דרישת פיצוי גבוהה במיוחד ולא פרופורציונלית ליכולת הכלכלית של הנתבע. התביעות נוגעות לעניינים מקומיים ולא לסוגיות בקנה מידה ארצי; התביעות בפועל מלוות בהליך דה-לגיטימציה

¹ שחר טל, "אימת הדיבה: מפת התמריצים", משפטים, מה (נובמבר 2015) 515

של התבעים כאופורטוניסטים אל מול לגיטימציה של הגוף התובע כמקצועי ותרום לכלכלה החופשית ולבסוף – התביעות המוגשות הן חסרות ערך כשלעצמן, דהיינו סיכויי ההצלחה בבית המשפט אינן גבוהים כלל.

בישראל, היו מספר מקרים אשר הציגו את עניין תביעות השתקה, אך לאמיתו של דבר, התביעות השיגו את מטרתן, השתקת הצד השני והוצאתו מהמשחק. **עניין מורגנשטרן**², **עניין החברה אוטומציה**³ וכן עוד מספר מקרים. אמנם הוטלה ביקורת חריפה על התובעים על ידי השופטים, אך העניין התברר בביהמ"ש, תוך גרימת סבל ונזקים לנתבעים מחשש של אי מתן יומם בבית המשפט לתובעים.

אומנם בישראל, דוקטרינת אנטי-SLAPP, לא נכנסה בצורה פורמאלית כפי שבמדינות אחרות, אך יש ניצנים לכך. כעיקרון, ניתן לטעון כי כאשר מדובר בתביעת השתקה, שאין לה בסיס משפטי, יש לדחות את התביעה על הסף בהיותה "טורדנית או קנטרנית", כפי שמכותו של בית המשפט לפי תקנה 100(2) לתקסד"א, תוך מתן פרשנות מרחיבה למונחים אלה.

במאמרו של פרופ' מיכאל בירנהק, סלאפ"פ, שפורסם בעין השביעית 19.7.11 נכתב: ⁴

"בהליך אזרחי, בהעדר חקיקה נגד תביעות סלאפ"פ, לא ברור מהי המסגרת המשפטית המתאימה לטענה מקדמית מצד הנתבע, שתוכל לבלום את מחול השדים נגדו באיבו. בתקנות סדר הדין האזרחי יש לבית המשפט סמכות למחוק תביעה "טורדנית או קנטרנית", אבל בתי המשפט פירשו את הסמכות בצמצום".

התייחסות תקדימית לתביעות השתקה ניתנה על ידי ביהמ"ש העליון בע"א 7426/14 פלונית נ' עו"ד אורי דניאל (2016 פורסם בבנו) בו נפסק על ידי כב' השופט עמית:

"שאלות מדיניות: שימוש בתביעות לשון הרע לצורך הרתעה או הפחדה – שיקול מדיניות נוסף שעלינו לשוות לנגד עינינו, והוא משתלב היטב בדברים שכבר נאמרו על-ידי, נוגע לחשש שהגשת תביעת לשון הרע תשמש, לעתים, לא רק ככלי לגיטימי להגנה על שמו הטוב של אדם, אלא כאמצעי להרתעה לא לגיטימית מפני השמעת ביקורת או מפני חשיפת האמת. חשש זה גובר כאשר מי שמגיש את התביעה הוא בעל נגישות קלה יחסית לשירותים משפטיים, בעוד שבעבור מי שהתביעה מוגשת נגדו כרוך ניהול ההתדיינות בקושי, באופן שעשוי להרתיע מפני עמידה על זכויות לגיטימיות. שיקול זה מוצג בפתח הדברים בלי שיש בו כדי לחוות כל דעה לגבי התביעה בגין הוצאת לשון הרע שהוגשה בפנינו במתכונת של תביעה שכנגד. למעשה, אפשר אף להתרשם כי המקרה שבפנינו אינו נופל בגדר המקרים שעליהם הצבעתי. אולם, כחלק מהדיון בעקרונות החלים על תביעות לשון הרע המוגשות נגד מי שטוען כי הוא קורבן עבירה צריך להביא גם אפשרות זו בחשבון ולא להקל בה ראש. חשוב שבית המשפט ייתן את דעתו, בכל מקרה ומקרה לפי נסיבותיו, לשאלה האם תביעת לשון הרע שבפניו היא תביעה שמטרתה היא אך הגנה על השם הטוב או גם אמצעי להרתעה ולהפחדה מצדו של מי שיש לו נגישות עדיפה למשאבי משפט. יש מדינות שבהן החשש מפני השימוש לרעה בתביעות לשון הרע הוביל אף לחקיקה ספציפית המאפשרת נקיטת הליכים מיוחדים של מחיקה על הסף או סנקציות אחרות – כך נעשה ביותר ממחצית מדינות ארצות הברית וגם בחלק מן הפרובינציות של קנדה. אכן,

² ת"א (שלום י-ם) 07-5144 תאגיד איסוף מכלי משקה בע"מ נ' מורגנשטרן (פורסם בבנו, 2012.7.19), ע"א (מחוזי י-ם) 35178-09-12 מורגנשטרן נ' תאגיד איסוף מכלי משקה בע"מ (פורסם בבנו 11.2.2013)

³ ת"א (מחוזי י-ם) 8096/06 החברה לאוטומציה במנהל השלטון המקומי בע"מ נ' גור (פורסם בבנו 13.7.2006)

⁴ בירנהק, מיכאל, סלאפ"פ 2.0, פורסם בעין השביעית <https://www.the7eye.org.il/14134>

השימוש בכלי זה ידוע במיוחד בכל הנוגע להרתעת אנשים מפני מתיחת ביקורת על אנשי ציבור או תאגידים עסקיים (ראו: תמר גדרון "מפת תיירות הדיבה העולמית ודיני לשון הרע בישראל" המשפט טו 385, 445 (2010); שחר טל "אימת הדיבה: מפת התמריצים – להגשת תביעות SLAPP בישראל" משפטים מה 515 (2015)). (ההדגשות שלי – מ.ג.)

בע"א (מחוזי ת"א) 15267-09-17 סרנה נ' נתניהו [פורסם בנבו] ציינה כב' השופטת אביגיל כהן כי: "תביעות SLAPP מתאפיינות בכך שפערי הכוחות הכלכליים בין הצדדים הם בולטים, התביעות מוגשות בסכום מופרז שאין לו אחיזה בדין ובפסיקה, וכוללות טענות סרק עובדתיות ומשפטיות, שנועדו להתיש את היריב מעצם הצורך להתמודד עמן, ללא חשיבות לתוצאה הסופית במשפט. הגשת תביעה מסוג זה מאותתת לכל מי שרוצים להביע דעות במרחב הציבורי לגבי אותו מוצר או עסק, כי עדיף להם לבלום את מוצא פיהם או עטם, שמא יבולע להם ולכיסם מידי אותו "ענק" ושכירי החרב שלו. בדרך זו מבקשים בעלי הכוח הכלכלי, ומצליחים לעתים קרובות, למנוע ביקורת ציבורית על טיב השירות או המוצר שהם מספקים (דו"ח האגודה לזכויות האזרח "משתיק קול משפטי דיבה כאיום על חופש הביטוי", פורסם באתר האגודה)".

על פי הפסיקה, ככל שבידי בית המשפט לקבוע כבר בשלב המקדמי פוזיטיבית כי מדובר בתביעה "אסטרטגית" של השתקה, ולא מדובר בהתרשמות ראשונית גרידא, הרי שיש לסלק את התביעה על הסף. כך נפסק בעניין **אור-סיטי נדלן**⁵ ע"י כב' השופטת שבח:

"אכן, ככלל, יש למגר מן השורש תביעות בלתי כנות, ואין לאפשר לתביעות שהופכות את בית המשפט לכלי משחק אסטרטגי, לחצות את סף ההיכל ולבוא בשערו.

מתפקידו של בית המשפט לברר סכסוכים אמיתיים בין אדם לחברו ובין האזרח לרשות, להבדיל מתביעות המוגשות ע"י גופים חזקים עתירי ממון, כנגד יריביהם דלי האמצעים, בעילה מפוקפקת כלשהי, מתוך מטרה מכוונת ללחוץ עליהם לחזור בהם מדרישות צודקות, רק מחמת חוסר יכולתם לממן הגנה משפטית כנגד תביעה בסכומים "כבדים".

בעניין **מרוז**⁶ קבע כב' השופט סולברג כי גם בלי השימוש בדוקטרינה של תביעות השתקה, שטרם נקלטה בישראל יש לבית המשפט כלים למחוק על הסף תביעה מסוג זה במקרים המתאימים:

"חוק איסור לשון הרע אינו מטיל נטלי הוכחה כבדים על תובע כתנאי סף להגשת תביעתו, כדי למנוע תביעות SLAPP. גם הפסיקה בבתי המשפט בישראל לא קלטה דוקטרינה כזו. עם זאת, לא אלמן ישראל, ודומני כי בדין המצוי קיימים האיזונים הנדרשים כדי להתמודד עם תביעות סרק. בהעדר עילת תביעה, או במקום שבו התביעה טורדנית וקנטרנית, ניתן לסלק תביעה על הסף (תקנה 100 לתקנות סדר הדין האזרחי)."

⁵ בת"א (מחוזי ת"א) 18029-02-11 אור-סיטי נדל"ן בע"מ ואח' נ' טבקמן ואח' (פורסם בנבו, 2011).

⁶ בת"א (י-ם) 2376-08 בעניין הוועידה לתביעות חומריות של יהודים נגד גרמניה נ' מרוז ואח' (פורסם בנבו)

גישת Anti-SLAPP במשפט הישראלי

לאחרונה, ניתנו שתי פסקי דין המתייחסים ישירות לתביעות השתקה ואשר נדחו על הסף. הראשון, ת"א 12217-12-16 **בוגבו ישראל בע"מ נ' רבקה שמס** אשר ניתן בבית משפט השלום בפתח תקווה על ידי כב' השופטת הבכירה ניצה מימון שעשוע.

בוגבו ישראל בע"מ (התובעת) הינה יבואנית של מוצרי תינוקות יוקרתיים, ביניהם עגלות בוגבו ומנשאים מסוג "בייביבורן" מתוצרת שוודיה. רבקה שמס (הנתבעת) היא אם לתשעה ילדים, אשר למדה בקורסי הכשרה המעודדים שימוש במנשאים פיזיולוגיים - מנשאים מבד ללא מבנה קשיח, פתחה רשת גמ"חים והקימה קבוצת פייסבוק בשם "החיבוק של קרן - גמ"ח מנשאים פיזיולוגיים" בה היא מייעצת, ללא תשלום, לפונים בעניין מנשאים לתינוקות, וזאת לפי השקפתה, המתבטאת גם בשם הקבוצה. במשך כחמש שנים ייבאה שמס בהיקף קטן מנשאים פיזיולוגיים של המותג ארגו, אך פעילות זו פסקה לפני הפרסומים.

בוגבו הגישה תביעה לפי חוק איסור לשון הרע, בגין פרסומים שהעלתה שמס בקבוצת פייסבוק שבניהולה, שניתנו כתשובות לשאלות הורים לגבי מנשאים קשיחים בכלל ומנשאי בייביבורן בפרט, שנכתבו בשנת 2016, כדוגמת:

- א. "בייביבורן לא מומלץ בשום גיל, וכמעט בכל הילקוטים כגון ארגו עדיף לא להשתמש לפני חצי שנה.
- ב. "גם מבחינת תמיכה לגב ההורים המנשאים שלהם רחוקים מלהיות נוחים לטווח ארוך".
- ג. "בייביבורן כפי שכבר ציינו כאן לא מומלץ בשום גיל.
- ד. "בייביבורן מציגים אותו גם כמנשא מלידה בפועל זה מנשא שאפילו בגיל 8-9 חודשים אני לא חושבת שילד ייחנה לשבת בו."
- ה. "בייביבורן הוא אולי אופנתי, אך בפירוש אינו מנשא ארגונומי, הוא לא תומך היטב לא בתינוק ולא בהורה."

בעקבות הפרסומים, בוגבו שלחה לנתבעת מכתב ההתראה כי תתבע אותה בגין פרסומים אלו על סכום אסטרונומי של 1.8 מיליון ₪. עקב מכתב ההתראה והאיום בתביעה, הסירה שמס את הפרסומים מדף הקבוצה, כדי לא להיגרר למאבק עם בוגבו, ולמרות זאת הגישה בוגבו את התביעה על סכום של 300,000 ₪.

בכתב ההגנה, שמס טוענה, כי עומדות לה הגנות על פי חוק איסור לשון הרע, ובפרט הגנת הבעת דעה בתום לב, וכי עצם ניהול המשפט מהווה הרתעה בלתי הוגנת כלפי שמס מאחר שגם אם תצליח בהגנתה, הנזק הכלכלי שייגרם לה יעלה על ההוצאות שייפסקו לטובתה, בשעה שבוגבו אינה נוטלת כל סיכון, וגם אם התביעה תידחה וייפסקו הוצאות נגדה, הריהן כאין וכאפס לעומת מחזור עסקיה. בדרך זו, יוצרת בוגבו השתקה כלפי דעות ביקורתיות על מוצריה, גם אם הן מובעות בתום לב ובאופן שאינו חורג מהסביר

בנוסף, שמס טענה בכתב ההגנה ובדיון כי מדובר בתביעת – SLAPP תביעת השתקה אסטרוטגית המוגשת על ידי בעל הכוח הכלכלי כנגד צד חלש כלכלית, במטרה להשתיקו ולהרתיעו מלהתבטא ולפעול כפי שהוא זכאי על פי דין לעשות, עקב ההרתעה והאיום בהטלת עלויות כספיות שאינן כפי יכולתו. בהמשך טענה שמס, כי כאשר מדובר בתביעת השתקה, שאין לה בסיס משפטי, יש לדחות את התביעה על הסף בהיותה "טורדנית או קנטרנית"

לעומתה, בוגבו טוענה כי הדוקטרינה של תביעות SLAPP לא נקלטה במשפט הישראלי ככלל, וכעילת סילוק על הסף - בפרט. נטען כי מדובר בטענה עובדתית הטעונה הוכחה, ועל כן אינה יכולה להידון כטענת סף. לפיכך הסעד במקרה של ממצא עובדתי בדבר היות התביעה "תביעת השתקה", יכול לבוא רק בסוף ההליך, בפסיקת הוצאות לחובת התובע.

השופטת ניצה מימון שעשוע דחתה את התביעה על הסף, תוך שהיא קובעת כדלקמן.

בתביעות שהן "תביעות השתקה" מובהקות, מוסמך בית המשפט לסלק את התביעות על הסף, ואינו מוגבל למתן סעד מצומצם וחלקי של פסיקת הוצאות בתום ההליך. על פי הפסיקה, ככל שבידי בית המשפט לקבוע כבר בשלב המקדמי פוזיטיבית כי מדובר בתביעה "אסטרטגית" של השתקה, ולא מדובר בהתרשמות ראשונית גרידא, הרי שיש לסלק את התביעה על הסף. התבטאויות נשוא התביעה הן מתונות ואין בהן משום "השמצה", מדובר בקבוצה בעלת מספר מצומצם של חברים/עוקבים, ולא בכדי לא היה בידי בוגבו להצביע ולו לכאורה על תהודה ציבורית או נזק שנגרמו לה עקב הפרסומים נשוא התביעה.

בנוסף קבע ביהמ"ש כי:

"כל הפרמטרים לעניין פערי הכוחות בין הצדדים, הגשת תביעה על סכום נטול אחיזה במציאות המשפטית, העדר בסיס משפטי ועובדתי סביר, ומגמה ברורה להשתיק הבעת דעה ביקורתית – קיימים כאן באופן מובהק. מדובר בתביעה טורדנית וקנטרנית, שהיא גם נעדרת עילה. גם אם תוכיח בוגבו את כל הפרסומים המצוטטים בתביעה, היא לא תוכל לזכות בסעד המבוקש. ולפיכך, בהתאם לדין ולפסיקה, יש להורות על מחיקת התביעה על הסף".⁷

יצוין כי חברת בוגבו הגישה ערעור לביהמ"ש המחוזי אשר עתיד להתדיין.

בפס"ד השני, בת"א (חד"י) 56450-06-19 דניאל דודזון סיייל מאסטרס בע"מ נ קמבר זלצמן (2020 - פסק הדין טרם הפך לחלוט) (עניין זלצמן)⁸, סולקה על הסף תביעה של חברה נגד לקוחה, שלאחר שכספה לא הושב לה, הקימה קבוצת WhatsApp המסייעת ללקוחות אחרים לתבוע את החברה. בית המשפט הורה על דחיית התביעה על הסף. נקבע כי מדובר בתביעה שכל מטרתה להשתיק את הנתבעת, להפחידה, ולהוות אמצעי לחץ, על מנת לגרום לנתבעת ו/או לאחרים לסגת מהגשת תביעות כנגד התובעים. הנתבעת ביקשה לסלק את התביעה על הסף ובית המשפט קיבל את הבקשה, ופסק כלהלן:

"עיון בפרסומים שצורפו לכתב התביעה, מעלה כי לא נמצא שיש בהם דברים שהם בגדר לשון הרע. כל שנכתב על ידי הנתבעת באותם פרסומים, אלו הוראות והנחיות הנוגעות לאופן בו כדאי לפעול, לדעת הנתבעת, בכל הקשור להגשת תובענות כנגד התובעים.

המאפיינים לתביעות השתקה נדונו בפסיקה, והם מצויים כולם בתביעה שבפני: ראשית, טענותיו של התובע חסרות כל בסיס עובדתי סביר או, כמו במקרה שבפני, הן נטולות עילה משפטית. שנית, מדובר בתביעה שעצם הגשתה ובירורה עלולים להטיל אפקט מצנן על נכונותם של הנתבע או של אחרים להשתתף בדיון ציבורי. שלישית, בין הצדדים להליך ישנם פערי כוחות, בעיקר כלכליים. ורביעית, סכום התביעה הוא מופרך, נטול אחיזה בדין וחורג משמעותית מהסכומים שנקבעו בפסיקה (ס' 11 לפסק דינה של כב' השופטת א' כהן בע"א (ת"א) 15267-09-17 יגאל סרנה נ' נתניהו (פורסם בנבו, מיום 28.01.18).

⁷ לפס"ד המלא לחץ כאן.
⁸ לפס"ד המלא לחץ כאן.

ההתרשמות היא שהתביעה דגן הוגשה כשכל מטרתה להוות אמצעי לחץ, על מנת לגרום לנתבעת או לאחרים לסגת מהגשת תביעות כנגד התובעים או מי מהם, ולכן יש לדחותה על הסף. תביעות מסוג זה מכוונות תביעות השתקה, או תביעות מסוג "SLAPP", והמגמה בפסיקה היא שיש לדחותן על הסף, מאחר ויש בעצם ניהולן משום ניצול לרעה של כללי המערכת על ידי פגיעה בחופש הביטוי.

אף שהדוקטרינה של "תביעת השתקה" טרם אומצה באופן מלא במשפט הישראלי, נראה כי גם מכוח הפסיקה הקיימת, אם בית המשפט משתכנע כי המניע העיקרי להגשת התביעה היה הרתעה של הנתבע מפני הטחת ביקורת עניינית ומוצדקת בתובע, וכאשר סכום התביעה איננו מידתי – ניתן להביא בחשבון עניין זה במסגרת מערכת האיזונים הכוללת, הן כמשקל נוסף לעבר הטיית הכף לדחיית התביעה, והן כשיקול משמעותי בפסיקת ההוצאות.

סיכום

המודעות לחשיבות זיהוי תביעות השתקה כבשר מבשרה של קביעת המדיניות המשפטית ביחס לתביעות לשון הרע קנתה לעצמה שבייתה בעת האחרונה אם בדעת המיעוט של כב' השופטת ד' ברק-ארז בע"א 7426/14 פלונית נ אורי דניאל (2016) בה הוער כך:

"חשוב שבית המשפט ייתן את דעתו, בכל מקרה ומקרה לפי נסיבותיו, לשאלה האם תביעת לשון הרע שבפניו היא תביעה שמטרתה היא אך הגנה על השם הטוב או גם אמצעי להרתעה ולהפחדה מצדו של מי שיש לו נגישות עדיפה למשאבי משפט." [עמ' 84 לפסה"ד], ואם בפסיקת הערכאות המבררות כאשר נקבע כי אם בית המשפט משתכנע כי המניע העיקרי להגשת התביעה היה הרתעה של הנתבע, רשאי בית המשפט להביא בחשבון עניין זה במסגרת מערכת האיזונים הכוללת, כמשקל נוסף לעבר הטיית הכף לדחיית התביעה"

כאשר המדובר בתביעת לשון הרע שהוגשה על ידי תאגיד שיש לו נגישות עדיפה כאמור למשאבי משפט, וזאת בעטיים של הליכים שניהל צרכן כנגדו בבית המשפט לתביעות קטנות, מוסד אשר תכליתו לעודד צרכנים לממש את זכויותיהם תוך יצירת אפיק דיוני חסכוני ללא ייצוג משפטי שיש בו על מנת לצמצם את הפער המובנה בינם לבין גופים גדולים בנגישות למשאבי משפט נדרשת לטעמי זהירות כפולה ומכופלת.^{9, 10}

נראה כי עד שייכנסו לתקוף חוקים או תקנות Anti SLAPP במשפט הישראלי, הדרך הטובה להתמודד עם תביעת השתקה, הוא לבקש את דחיית התביעה על הסף, אשר לביהמ"ש הסמכות לעשות כך על ידי האיזונים הנדרשים כדי להתמודד עם תביעות סרק. בהעדר עילת תביעה, או במקום שבו התביעה טורדנית וקנטרנית, ניתן לסלק תביעה על הסף (תקנה 100 לתקנות סדר הדין האזרחי).

⁹ ת"ק 11803-11-16 דהרי נ' לוי (2017)
¹⁰ ראו רע"א 292/93 אריה סרבוז נ' ע. אופק בע"מ פ"ד (מח) 177, ד"ר ס' דויטש, "בית המשפט לתביעות קטנות כמגן הצרכן" עיוני משפט ח (תשמ"א-מ"ב) 345.